

HARDE BYTE

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2022 Misha Bell
www.mishabell.com/nl/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Fotografie: Wander Aguiar
www.wanderbookclub.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789464486438

Hoofdstuk Een

“De duivel staat op het punt om van mijn levenswerk porno te maken.” Ik kijk mijn tweelingzus smekend aan. “Je moet me leren hoe ik sloten open kan breken.”

Gia knippert naar me met haar ogen. “In de naam van Houdini’s ballen, waar heb je het over?”

“Sloten openbreken. Leer het me.”

Ze schudt haar hoofd alsof ze het leeg wil maken en doet de deur verder open. “Kom binnen en leg het uit.”

“Goed dan.” De smetvrees van mijn zus respecterend, omzeil ik knuffels en kusjes terwijl ik behoedzaam de rijtjeswoning betreed die ze met haar miljoen kamergenoten deelt. Ze leidt me naar haar kamer en terwijl we lopen, weersta ik de verleiding om de talloze rotzooi die overal ligt op te ruimen.

“Ga zitten.” Ze wijst naar een stoel in de hoek, naast een paspop.

Is ze gek? Die stoel heeft vier poten, de ergste. Ik geef de voorkeur aan bureaustoelen, omdat ze meestal vijf poten hebben of barkrukken, omdat ze er meestal één of drie hebben. Hoe zou zij het vinden als ik haar zou vragen om aan de railing bij de metro te likken?

Een ondeugende grijns trekt haar lippen met donkere lippenstift omhoog. “Mijn fout. Geen priemgetal van poten. Wat dacht ik in vredesnaam? Je brein had kunnen smelten.”

Ik verberg een rol met mijn ogen en loop langs een pak kaarten en andere goochelaarsaccessoires die over de nabijgelegen oppervlakken zijn uitgestrooid en stop niet totdat ik naast een zitzak zonder poten sta. “Mag ik?”

Gia haalt haar schouders op en haalt een pak kaarten uit haar zak en geeft het me met de toppen van haar vingers aan. “Zou je je meer op je gemak voelen als ik je dit kaartspel zou geven om te organiseren?”

Ik plof neer in de stoel en knijp mijn ogen tot spleetjes naar het dek. “Tweeënvijftig?”

Met een zucht gooit ze een van de kaarten op een bureau in de buurt - alsof het niet al een puinhoop is. “Nu eenenvijftig.”

“Eenenvijftig is geen priemgetal.”

Ze kijkt naar het dek. “Wat?”

“Drie keer zeventien is eenenvijftig. Hoe heb je groep zes gehaald?”

“We hebben jou waarschijnlijk laten doen alsof je mij was om voor de rekentest te slagen.” Ze laat nog vier kaarten op het bureau vallen. “Is zevenenveertig beter?”

“Bedankt.” Ik pak de kaarten voorzichtig op - God verhoede dat ik hare hygiënische majesteit met mijn beestjes aanraak. “Wat moest ik je uitleggen voordat je het me leert?”

“Begin met het deel van het levenswerk.” Ze zit op de gruwel met het verkeerde aantal poten. “Ik wist niet dat je er een had. Gaat het om dat virtuele huisdierengedoe dat je me altijd laat zien?”

“Soort van.” Ik begin de kaarten op de voor de hand liggende logische manier te sorteren: eerst de kaarten met nummers die priemgetallen zijn, gevolgd door de rest. “Ik heb niet eerder de kans gehad om het je te vertellen, maar ik heb met de kinderafdeling van het NYU Langone-ziekenhuis samengewerkt. Als ze horen dat ik bij porno betrokken ben-”

“Even terug. Hoe met hen samengewerkt?”

“Ik heb met mijn VR-huisdierenproject bètatesten gedaan als een soort therapie voor kinderen die in de langdurige zorg zitten.” Ik kijk op van mijn sorteerwerk en in een gezicht dat identiek is aan het gezicht dat ik elke dag in de spiegel zie: ovaal van vorm met scherpe jukbeenderen, een sterke neus en grote blauwe ogen. Natuurlijk, in tegenstelling tot mijn zus, heeft mijn haar de natuurlijke roodblonde tint, terwijl zij het hare donkerder dan een zwart gat heeft gemaakt. Ik draag

ook niet zoveel make-up. Haar rokerige ogen zouden een wasbeer in lust doen vallen en haar foundation is bleek genoeg voor een vampiergeisha. “Het idee is om de pijn en angst van de kinderen te verminderen,” ga ik verder terwijl ze goedkeurend knikt.

“Dat is niet slecht als levenswerk. Dus hoe past de porno van de duivel erin?”

Ik kijk naar de rotzooi om me heen. “Mag ik?”

Gia slaakt een zucht. “Als je daardoor sneller gaat praten, ga je gang.”

Terwijl ik opsta en op begin te ruimen, kalmeer ik genoeg om mijn gedachten onder woorden te brengen. “Dit heb ik je ook nog niet verteld, maar mijn bedrijf is een tijdje geleden in de financiële problemen gekomen en toen heeft de Morpheus Group ons overgenomen.”

Ze trekt haar neus op. “Nog nooit van hen gehoord.”

Ik pak een hoge hoed op van het soort waar het konijn van een goochelaar uit zou kunnen springen - niet dat Gia ooit het risico zou lopen om iets vrolijks aan te raken wat zijn eigen uitwerpselen op zal eten. “Ik ook niet totdat ze ons overnamen. Ik denk dat het bedrijf vlak voor de overname tot stand is gekomen.” Ik leg de hoed naast Gia’s hoofdband en noem de plek in mijn hoofd *hoofddeksele*. “In eerste instantie vroegen ze om specificaties van onze VR-headset en handschoenen en toen verdwenen ze, zodat we ons ding konden doen alsof er niets veranderd was. Maar we hebben net vernomen dat

ze van plan zijn om de headset en handschoenen met een speciaal pak te integreren dat ze hebben gemaakt. Een pak dat bedoeld is om je hele lichaam dingen in VR te laten voelen.”

Ze ziet er geïntrigeerd uit. “Dingen voelen als in... seksdingen?”

“Dat zeggen de geruchten op kantoor.” Ik pak wat er als een nep-duim uitziet en leg die op een plank naast haar handschoenen, waarbij ik de plek toewijs aan dingen die op *aanhangsels* betrekking hebben.

“Hmm.” Ze krabt aan haar kin. “Seks in VR. Geen ziektekiemen. Geen aanrakingen. Geen complicaties. Kan ik een van die pakken krijgen?”

“Je zou een echte man moeten zoeken,” zeg ik en ik heb er meteen spijt van - het laatste wat ik wil is als mama klinken.

Gia trekt haar donkere wenkbrauwen op en bootst het Britse accent na waar ik mezelf na mijn studie in het buitenland van heb moeten ontdoen. “Zoals ze in je geliefde Engeland zouden zeggen, dat is de pot verwijten dat de ketel zwart ziet.”

Ze heeft gelijk. Ik ben als het om mannen of seks gaat geen expert - mijn enige echte relatie was met een man die later uit de kast kwam als homo.

Mijn gezicht moet veranderd zijn, want ze zegt, “Sorry, Holly. Het was niet de bedoeling om die kant op te gaan. Voordat je het weet ben ik net als Octomam en ga ik je vertellen hoe erg je naar ‘een seksuele unie’ zou moeten verlangen.”

Ik krimp ineen. Ik haat de bijnaam die ze voor onze moeder gebruikt. Het respect voor je ouder

vergeten, dat is gewoon niet juist. Mam heeft ons tweeën op de wereld gezet, gevolgd door onze zeslingzusjes. Een juiste naam zou Bimam zijn (of is het Dumam?) of Sexamam - hoewel, toegegeven, deze klinken allemaal ook niet echt geweldig. Als ik eerlijk ben, dan is natuurlijk de belangrijkste reden waarom ik het *octo*-voorvoegsel niet leuk vind, dat het ons eraan herinnert dat we acht zussen zijn, in tegenstelling tot een normaal aantal, zoals zeven, vijf of elf.

“- ‘je hebt wat ouderwetse liefde nodig,’” zegt Gia in haar beste imitatie van mama’s alt als ik weer op haar gebabbel afstem.

Grijnzend doe ik mijn eigen imitatie van onze beschamende oudereenheid. “Orgasmes verlichten stress, helpen bij slapeloosheid, verlichten pijn, laten je langer leven, stimuleren je hersenen, zorgen ervoor dat je er jonger uit blijft zien... Oh en het kan wereldvrede tot stand brengen.”

Heeft ze gemerkt dat ik zeven items op die lijst heb gezet?

Gia huivert. “Vergeet niet hoe nuttig orgasmes zijn als iemand probeert om een varken zwanger te krijgen.”

Ugh, ja. Ook al ben ik niet zo preuts als Gia, ik ben ook getraumatiseerd door mama’s bescheiden opschepperige verhalen over haar vaardigheden in de veeteelt. Op een keer zei mama dat ze Petunia - een varkentje dat voor ons toen we opgroeiden als een huisdier was - tijdens een kunstmatige inseminatiesessie tot een orgasme had gebracht. Ja.

Niet het beeld dat je in je hoofd wilt hebben als je spek ziet.

Ik realiseer me dat we van het onderwerp af zijn geraakt en pin mijn zus met een vastbesloten blik vast. “Dus kun je me leren wat ik nodig heb of niet?”

Ze trommelt met haar zwartgeverfde nagels op haar dijbeen. “Je hebt nog steeds niet het hele duivelsgedeelte uitgelegd.”

Ah. Dat. Ik pak een boek over het valsspelen met kaarten en zet het op een willekeurige lege plek op haar boekenplank - als ik haar bibliotheek op jaar van publicatie probeer te sorteren, dan zal ze weer overstuur raken en weigeren om me te helpen. “Volgens een aantal andere geruchten op kantoor,” zeg ik, “zijn de nieuwe eigenaren broer en zus. Blijkbaar is hun achternaam Chortsky.”

“Blijkbaar? Hebben ze zichzelf nog niet voorgesteld?”

Ik pak een glanzende goochelaarsbeker en zet die naast een lege koffiemok op het bureau. “Nee. Ik heb via e-mail met een man gewerkt die Robert Jellyheim heet. Hoe dan ook, toen ik online naar mensen die Chortsky heetten zocht, vond ik een Vlad Chortsky die de eigenaar van een softwarebedrijf is en een Alex Chortsky die een videogamestudio heeft. Geen vermelding van een zus, geen foto's van beide mannen, geen aanwezigheid op social media. Het enige nuttige dat ik heb geleerd, is dat het woord *chort-* de wortel van hun familienaam - *de duivel* of *demon* in het Russisch betekent.”

“Ah,” zegt Gia. “Dus ‘de duivel’ is gewoon je

bijnaam voor degene die toevallig de ongrijpbare eigenaar van de Morpheus Group is. Wat heeft dat met het openbreken van sloten te maken? Wil je je kuisheidsgordel openbreken?”

Mijn hartslag versnelt zich bij de gedachte aan het openbreken van de sloten en ik ruim sneller op om mezelf te kalmeren. “Er is op mijn verdieping een kantoor waar de geïntegreerde VR-pakken gisteren zijn afgeleverd.” Ik pak drie metalen aaneengeschakelde ringen en leg ze naast haar sleutelhanger op de salontafel. “Hij zit op slot. Ik wil in dat kantoor komen en kijken of de geruchten waar zijn.”

Ze fronst. “Waarom?”

“Zodat ik er iets aan kan doen... als het moet.”

Haar frons wordt dieper. “Wat doen?”

Ik haal een flashdrive uit mijn zak. “De geruchtenmolen beweert dat de eigenaren binnen een paar dagen een ontmoeting met een groot risicokapitaalbedrijf hebben om het werk dat ze hebben gedaan te demonstreren. Ze hebben waarschijnlijk een nieuwe financiering nodig. Ik hoop dat als een computervirus deze demo verpest, dit het pornoproject zal vertragen en ik mijn afspraak met het ziekenhuis af kan ronden voordat de duivel een andere bron van geld vindt.”

“Dus je gaat inbreken om bedrijfssabotage te plegen?”

Ik knijp in de USB-stick in mijn handpalm. “Niet bepaald. Ik werk daar.”

“Maar je bent van plan om een virus vrij te laten. Is dat geen misdaad?”

Ik steek de USB in mijn zak. “Ik heb wat tools van papa geleend. Als ik betrapt word, dan kan ik zeggen dat ik onze beveiliging aan het testen was.”

Onze vader is een penetratietester - wat niet is zoals het klinkt. Hij simuleert cyberaanvallen op bedrijven die bereid zijn om de zwakheden en sterke punten van hun systemen te identificeren.

Gia kijkt me bezorgd aan. “Je bent een slechte leugenaar.”

“Ik ben van plan om de camera’s op kantoor uit te schakelen. Niemand zal ooit weten wat er is gebeurd.”

Ze springt overeind. “Ik weet het niet. Misschien zou ik deze waanzin niet aan moeten moedigen.”

“Als je niet helpt, dan ga ik met een koevoet naar binnen.”

Ze kijkt me onderzoekend aan. “Dat is bluf. Je haat geweld.”

Ik trek een vastberaden uitdrukking. “Ik kan een verdomde deur pijn doen als het moet.”

Ze kauwt op haar lip en zucht dan. “Dit zal je wat kosten.”

Ja! Als ze aan het onderhandelen is, dan gaat dit gebeuren.

“Wat wil je?” vraag ik, terwijl ik mijn oh zo gemakkelijk uit te buiten enthousiasme in bedwang probeer te houden.

Ze gaat weer zitten. “Je houdt op met Marie Kondo op mijn spullen te doen.”

“Prima.” Met tegenzin laat ik haar toverstaf die de vorm van een fallus heeft terug op de puinhoop van voorwerpen op het bureau vallen. Het is niet alsof ik had geweten hoe ik het had moeten categoriseren - afgezien van het naast een dildo te plaatsen.

“En je bent me in de toekomst twee gunsten verschuldigd, zonder vragen te stellen.”

Ik reik bijna weer naar de toverstok, maar stop mezelf net op tijd. “Wil je ook de sleutels van mijn huis? Of misschien een blanco cheque?”

Ze haalt haar schouders op. “Als onze rollen omgedraaid waren, dan zou jij om nog meer vragen.”

Dat is dus niet waar, maar in discussie gaan zou geen nut hebben. “Kun je me vertellen wat de gunsten zijn, zodat ik kan bepalen of het het waard is?”

“Geen deal. Zullen we het verschil verdelen? Ik zal nu om een gunst vragen en op een later tijdstip om een andere.”

Verdomme, ze is goed in het opzetten van een pokerface. “Wat is de gunst voor nu?”

“Heb je al met onze ouders geluncht?”

Ik knars met mijn tanden. “Ja.” Het is duidelijk wat ze wil. Onze ouders zijn in de stad en ze gaan natuurlijk niet weg voordat ze hun beide oudste dochters een pijnlijke preek over de gevaren van het vrijgezel zijn hebben gegeven.

“Je kleedt je als ik en neemt mijn plaats bij de lunch in,” zegt Gia, die mijn vermoedens bevestigt. “En je zult *geen* sekstips doorgeven die je waarschijnlijk zult krijgen.”

Klote. Ik had gehoopt dat ze me in een goocheltruc zou gebruiken - het is erg handig om een tweeling te hebben als je teleportatiekrachten en dergelijke wilt laten zien.

“Wanneer is de lunch?” vraag ik.

Ze ziet er naar mijn smaak te vrolijk uit en geeft me de details.

Het tijdstip is midden in mijn middagflos, maar hoe erg ik ook onderbrekingen in mijn schema haat, ik maak geen bezwaar. Gia zal geen medelijden hebben.

“Wat is de andere gunst?” vraag ik, terwijl ik er nu al bang voor ben.

Ze grijnst. “Leuk geprobeerd. Dat zal ik je vertellen als ik het zelf weet.”

“Goed dan. Je hebt een deal - ervan uitgaande dat je me echt kunt leren hoe ik een slot open moet breken.”

Ze staat op. “Kunnen de zeslingen zelfs Gandhi tot geweld drijven?”

Oh ja, dat kunnen ze. Afkeer van geweld is de reden waarom ik mijn blootstelling aan het nest van het kwaad beperk. Ik hou natuurlijk heel veel van ze, maar gecombineerd zijn ze te veel voor mijn psyche. Ik ben deels jaloers en heb deels medelijden met Gia, omdat ze buiten de feestdagen met hen omgaat. Ik ben lang niet zo dapper.

Ze staat op, rommelt in een la en haalt er een paar handschoenen, een leren tas en een verzameling sloten uit.

“Doe deze aan.” Ze geeft me de handschoenen.

Ik doe ze met een rol van mijn ogen aan. “Zo. Nu zal ik geen ziektekiemen op je kostbare apparatuur achterlaten.”

Ze duwt de leren tas in mijn handen. “Ik geef je handschoenen zodat je leert hoe je een slot open kunt breken terwijl je ze draagt. Of wil je overal op de plaats delict je vingerafdrucken achterlaten?”

Ik rits de koffer open en staar naar het gereedschap dat erin zit.

Als ik voor de gevreesde cursus Advanced Artificial Intelligence in Cambridge kan slagen, dan kan ik dit ook.

Hopelijk.

“Laat me je eerst vertellen hoe een cilinderslot werkt,” zegt Gia, naar een slot van glas gebarend waar de pinnen en andere stukjes zichtbaar zijn.

Ze gaat verder met het openen van het slot zowel met een sleutel als met haar gereedschap, waardoor het er gemakkelijk uitziet.

“Dit is nu een moersleutel.” Ze geeft me een metalen dingetje en vertelt me wat ik ermee moet doen. Dan geeft ze me een pick en legt ze uit hoe je die moet gebruiken.

“Klinkt redelijk,” zeg ik als de les gelukkig voorbij is. “Laat mij het eens proberen.”

Haar grijns is kwaadaardig. “Ga je gang.”

Ik ben beroemd om mijn nauwgezetheid als het om het opvolgen van alle soorten aanwijzingen gaat, dus als een robot voer ik Gia’s instructies tot in de puntjes uit. Toch mislukt mijn poging, tot grote vreugde van mijn tweeling.

Grr. Het openbreken van een slot lijkt meer een kunst dan een wetenschap te zijn.

Twee uur en tientallen hatelijke opmerkingen van Gia later verbeter ik, hoewel ik nog niet genoeg vertrouwen heb om met de kraak door te gaan.

Eindelijk zegt Gia, "Ik denk dat je het doorhebt. Er is in ieder geval niet veel meer wat ik je nog kan leren. Ga naar huis en ga zelf met de sloten spelen."

"Oké." Ik verberg de instrumenten van mijn nieuw verworven vak. "Ik zal je bellen als ik vragen heb."

Tot mijn verbazing bergt ze de sloten die we hebben gebruikt op in plaats van ze op het nog steeds rommelige bureau te gooien. "Overweeg om het hele gebeuren te annuleren, wil je? Laat je niet door het minimalisme van het gevangenisleven verleiden."

"Dat zal ik doen," lieg ik terwijl we haar kamer uit gaan.

"En app me updates." Ze leidt me langs de rommelige woonkamer naar de voordeur. "Bel me ook als je me nodig hebt om je borgtocht te betalen."

"Cheers," zeg ik - en ik besef pas mijn fout als Gia's grijns zich tot Jokerniveaus uitstrekt.

"Het is mij een genoegen, gouv'neur," zegt ze met een zwaar Cockney-accent. "Vergeet de lunch met mama en papa niet."

"Dat zal ik niet vergeten," mopper ik.

"Heel goed." Ze zwaait op een koninklijke manier met haar hand. "Ta-dah."

“Bedankt en tot ziens,” zeg ik met een perfect Amerikaans accent.

Ze doet de deur op slot en ik hoor haar erachter grinniken.

Ik kan niet geloven dat van al mijn zussen, *zij* het minst kwaadaardig is.

Als ik thuiskom, oefen ik tot diep in de nacht met het openbreken van sloten en als ik in slaap val, droom ik erover.

Tegen de tijd dat het maandagochtend is, voel ik me zo klaar als ik ooit zal zijn.

Het is tijd.

Ik ga aan het werk, wacht tot iedereen vertrekt en ga dan verder met Operatie Inbraak.

Hoofdstuk Twee

N et als de verdomde pan waar je naar staat te kijken die nooit gaat koken, weigeren mijn collega's om vandaag naar huis te gaan.

Ik wed dat ze niet eens werken.

Achteraf gezien was dit een fout in mijn plan. Aangezien ik hier Hoofd technologie ben, willen veel mensen laten zien hoe hard ze werken door tot laat te blijven werken, vooral in het licht van de overname.

Alsof het door de gedachte aan de overname werd opgeroepen, komt er een e-mail van Robert Jellyheim, mijn equivalent van de Morpheus Group, in mijn inbox.

Shit. Hebben ze me op de een of andere manier door?

Maar nee. Hij laat me weten dat ze van plan zijn de integratie binnenkort op te voeren en dat ik hem

en het hoger management binnenkort persoonlijk zal ontmoeten.

Dit moet de reden zijn waarom de pakken zijn afgeleverd. Ik moet zeggen dat de duivel er vrij zeker van is dat ze de financiering zullen krijgen.

Nou, dat zullen we nog weleens zien - ervan uitgaande dat mijn domme collega's ooit vertrekken.

Mijn maag rommelt, waardoor ik een idee krijg. Misschien gaan ze eindelijk weg als ze denken dat ik voor vandaag naar huis ben? En als iemand later naar de camera's kijkt, dan zien ze me met eten terugkomen - volkomen natuurlijk.

Ik pak mijn spullen en stamp naar de lift.

Wacht. Wat moet ik doen als mijn collega's het niet merken?

Oh, ik weet het. Ik stop bij een paar bureaus en maak ze overzichtelijker, waarbij ik twee vliegen in één klap sla. Tegen de tijd dat ik een extra pen aan een beker toevoeg die er maar vier bevat, weet ik zeker dat ik opgemerkt ben.

Uitstekend. Ik loop naar de lift en als ik binnenkom, druk ik op alle knoppen voor de verdiepingen met priemgetallen, een luxe die ik mezelf gun als ik alleen in de lift sta.

Mijn dagelijkse lunch bestaat uit de negentien stukjes ravioli die ik van thuis meeneem, maar wanneer ik op het werk moet eten, dan ga ik altijd naar dezelfde Japanse plek - Miso Hungry. Mijn bestelling bij hen is ook altijd hetzelfde: misosoep met zevenenveertig blokjes tofu en zeventien stukjes lente-ui en drie avocadorolletjes met één stuk

achtergehouden om het totaal een goed priemgetal van drieëntwintig te maken.

Een van de dingen die mensen van dieren onderscheiden, is tenslotte ons verlangen naar orde en voorspelbaarheid, althans dat is wat ik tegen Gia zeg als ze me met mijn idyllische, stipte leven plaagt.

“Om mee te nemen?” vraagt de gastvrouw zodra ze me ziet.

Ik knik. “Ja, meenemen.”

Terwijl ze naar de sushibar rent om de chef-kok mijn bestelling te geven, kijk ik naar het bijna lege restaurant - en tot mijn verbazing zie ik een man *mij* met zijn doordringende, hemelsblauwe ogen in zich opnemen.

En wat een man.

Perfect symmetrisch gezicht.

Zijdezacht gitzwart haar.

Brede, atletische schouders.

De jukbeenderen van een engel en de meest kusbare lippen die ik ooit heb gezien.

Het enige dat hem van perfectie weerhoudt, zijn de onverzorgde stoppels op zijn gezicht en de wanorde van zwarte lokken op zijn hoofd.

Ik vecht tegen de neiging om naar hem toe te sprinten, dat weerbarstige haar glad te strijken en een sushi-mes van de chef te stelen om dat prachtige gezicht te scheren.

Ja, oké. Ik moet toegeven dat ik een soort fetisj voor gladgeschoren mannen heb. Toen ik voor het eerst foto's van Henry Cavill als Superman zag, helemaal netjes en correct, wilde ik mezelf aanraken.

Maar ik was *niet* zo blij toen hij zijn rol als de onverzorgde, besnorde schurk in *Mission: Impossible - Fallout*, op zich nam. De \$ 25 miljoen die DC Films aan het verwijderen van zijn snor door CGI tijdens het filmen van *Justice League* heeft uitgegeven was als je het mij vraagt goed besteed. Ik kan niet wachten op de dag waarop de technologie me in staat zal stellen om de snorren van alle gezichten op mijn schermen te verwijderen.

Drommels. Ik sta nog steeds naar hem te staren - een situatie die nog veel erger wordt gemaakt door het feit dat hij niet alleen aan zijn tafel zit. Bij hem zit een vrouw die net zo mooi is als hij. En in tegenstelling tot haar sjofele, maar sexy man, is ze buitengewoon netjes, met onberispelijke make-up en perfect gestileerd zwart haar.

Terwijl ik mijn blik wegtrek, zie ik de smeerlap grijnzen.

Wat een ploert. Wat een hark.

De gastvrouw komt met mijn afhaalmaaltijd terug en ik zie de vreemdeling iets tegen zijn mooie date fluisteren.

De vrouw bekijkt me van top tot teen en begint op te staan.

Shit. Gaat ze me confronteren, omdat ik naar haar man keek?

Ik heb een hekel aan elk soort geweld, maar vooral aan geweld waarbij ik betrokken zou kunnen zijn. Ik gris verwoed mijn bestelling uit de handen van de gastvrouw, stop wat geld in haar handen en haast me uit Miso Hungry.

Mijn hartslag gaat nog steeds door het dak als ik op kantoor terugkom. Ik denk dat opgewonden raken door prachtige vreemden geen goede aanloop voor een goede kraak is.

Er is tenminste nog goed nieuws. Zoals ik had gehoopt, is de werkvloer eindelijk leeg. Ik wed dat de bedriegers zich als kwartels hebben verspreid zodra de liftdeuren achter me dicht gleden.

Terwijl ik het eten aan de kant zet - ik ben bij de gedachte aan wat ik ga doen mijn eetlust verloren - doe ik alsof ik wat code schrijf voordat ik het camera-vermoordende-script start dat ik heb voorbereid.

Gaat dit echt gebeuren?

Heb ik de eierstokken om dit te doen?

Ik recht mijn schouders.

Het *gaat* gebeuren. Ik weiger om terug te krabbelen.

Ik negeer de beklemming in mijn maag, sta op en haast me naar mijn bestemming.

Als ik bij de deur kom, kijk ik naar de hopelijk uitgeschakelde camera.

Het is nu of nooit.

Hoofdstuk Drie

*I*k rammel met de deurklink voor het geval iemand de deur open heeft gemaakt.

Nee.

Ik pak mijn gereedschap en begin met het openbreken van het slot.

Verdorie. Het geeft niet toe.

Is dit slot anders dan dat waarop ik heb geoefend? Of komt het door mijn trillende handen?

Ik haal diep adem en tel tot zeven.

Met mijn handen stabiel, begin ik weer in het slot te peuteren tot er iets in het slot klikt.

Eindelijk.

Ik ga naar binnen en bekijk het grote kantoor. Op het bureau staan een high-end monitor en een ergonomisch toetsenbord, naast het bureau staat een top-of-the-line executive bureaustoel (vijfpoots, zoals het hoort) en in de hoek staat een kleine leren bank.

Is dit het toekomstige hol van de duivel? Of van de she-duivel?

Ik negeer die kwestie voorlopig en onderzoek de pakken.

Opgesplitst in roze ‘vrouwelijke’ en grotere blauwe ‘mannelijke’ modellen, zijn dit duidelijk prototypes. Een aantal hebben zelfs onderdelen die met plakband bevestigd zijn. Er hangen ook instructiebladen aan, samen met een label met de tekst ‘Steriel’.

Ik ben geen Gia over zulke dingen, maar zelfs ik ben dankbaar voor het steriele deel - het pak gaat tenslotte over mijn lichaam heen. Ik voel een steek van schuld. Als ik er eenmaal een heb aangetrokken, dan zal hij niet langer steriel zijn, wat vervelend is voor de volgende vrouw die het zal passen.

Misschien moet ik een briefje achterlaten als ik klaar ben?

Het belangrijkste eerst. Ik pak het instructieblad uit het roze pak dat het dichtst bij mijn maat lijkt te zijn.

“Pas het klittenband aan je lichaam aan” is de eerste stap.

Ik ben als het om mijn omtrek en lengte gaat met priemgetallen gezegend, dus dankzij de gelabelde banden is deze stap een fluitje van een cent.

“Uitkleden” is de tweede instructie.

Hmm. Misschien moet dit pak me eerst mee uiteten nemen?

Ik loop naar de deur om hem op slot te doen. Hebben de schoonmaaksters de sleutels van dit

kantoor? Hopelijk niet. Hoe dan ook, ze worden pas over een paar uur verwacht – dat heb ik bij het plannen van deze kraak opgezocht.

Me uitkleden op de werkplek voelt buitengewoon ongemakkelijk, maar aangezien de instructies het bevelen, doe ik het toch en laat ik mijn kleren netjes opgevouwen op de bureaustoel achter.

“Ga liggen of zitten terwijl je het pak aantrekt,” adviseert de volgende instructie. “Begin met de benen, dan het lichaam en dan met de handschoenen. De headset is als laatste.”

Ik zit op de bank, het leer is ijskoud op mijn blote billen en ik wurm me volgens de instructies in het pak. Daarna pas ik alles aan om ervoor te zorgen dat het strak zit.

De headset gaat aan en er verschijnt in de lucht voor me een virtual reality-dashboard. De gebruikersinterface is vergelijkbaar met degene die mijn team voor deze exacte headset had ontworpen, maar met duidelijke aanpassingen - moet het werk van Robert Jellyheim en zijn team zijn geweest.

Er is momenteel slechts één app-pictogram - ‘Demo’ - in het dashboard te zien.

Ik steek mijn gehandschoende hand op en tik er met een vinger tegen.

Het pak komt tot leven en knijpt hard in mijn lichaam, waardoor het gevoel van een knuffel ontstaat. Tegelijkertijd bevind ik me in een witte kamer met twee lichtbollen die in de lucht hangen en

twee regels tekst die erboven zweven: 'Ontwerp partner' en 'Gebruik standaardinstellingen'.

'Ontwerp partner' klinkt als iets dat een porno-app zou zeggen, dus daar klik ik op.

Er verschijnen nog twee lichtbollen met de volgende keuze: 'Man' of 'Vrouw'.

De kans dat dit porno is, neemt toe.

Ik kies voor man, daar voel ik me tot aangetrokken en de witte kamer vult zich met mannenhoofden zonder lichaam.

Huh. Oké. In boeken over het ontwerpen van gebruikersinterfaces wordt niet beschreven hoe je kunt voorkomen dat je je software griezelig maakt - duidelijk een vergissing. Tenzij je een spel over geesten maakt, zijn hoofden zonder lichaam een slecht idee.

Met een handgebaar roep ik elk hoofd naar me toe zodat ik de gezichten van dichterbij kan bekijken.

Erg leuk. Hoewel niet zo realistisch als in het echte leven, zijn dit de beste die de huidige technologie mogelijk maakt - de Morpheus Group moet met enkele getalenteerde artiesten samenwerken.

Na wat wikken en wegen kies ik een hoofd met een symmetrisch gezicht met dromerige blauwe ogen en gebeeldhouwde gelaatstrekken.

'Huid aanpassen?' vraagt de interface me vervolgens.

Dat doe ik.

'Gezichtshaar toevoegen?'

Echt niet.

‘Jukbeenderen aanpassen?’ is de volgende keuze.

Ik maak ze scherper, meer gedefinieerd.

‘Oogkleur aanpassen?’

Ik ga voor een donkerdere tint blauw - hemelsblauw, om precies te zijn.

Vervolgens ruil ik het korte blonde haar voor zwart en zijdeachtig in - netjes achterover gekamd, zoals ik het leuk vind.

Nu zweeft er een zeer aantrekkelijk hoofd zonder lichaam in de lucht.

Is het verkeerd dat ik me nu meer opgewonden voel dan dat ik er van griezel?

Wacht eens even.

Het hoofd dat ik heb ontworpen, lijkt verdacht veel op het hoofd dat aan de verzengende hete vreemdeling bij Miso Hungry vastzat. Deze versie is gewoon gladgeschoren en mist een lichaam.

Bedankt, onderbewustzijn. Nu voel ik me een totale perverseling.

‘Type bovenlichaam’ is de volgende keuze.

Het griezelige gevoel komt terug als het hoofd van de knapperd opzij vliegt en er een stel torso’s zonder hoofd en zonder benen verschijnen.

Aangezien ik niet zeker weet of ik de man uit het restaurant moet blijven herscheppen - en omdat ik hem niet naakt heb gezien - ga ik voor een gespierde, breedgeschouderde torso met wasbord-buikspieren. Want waarom niet?

Eenmaal gekozen, hecht de romp zich aan het hoofd.

Ik bestudeer de verschijning zonder benen. Is het raar dat ik nu al mijn gang met hem wil gaan? Is het zonder het onderlichaam eigenlijk wel een *hem*?

Ik slik hoorbaar en raak de virtuele borstspieren aan.

Verdorie. De handschoen zorgt ervoor dat de aanraking echt aanvoelt - wat geen verrassing zou moeten zijn, aangezien ik deel van het team was dat deze technologie mogelijk heeft gemaakt. Toch ben ik verrast. Toen ik aan de handschoenen werkte, was mijn prioriteit om het aaien van een donzig, knuffelig wezen zo realistisch mogelijk te maken, dus seks en de bijbehorende menselijke huidsensaties waren het laatste waar ik aan dacht.

Er volgen meer torso-keuzes. Ik laat zijn biceps en andere spieren zoals ze zijn en ga aan de tepelpiercings en tatoeages voorbij.

Als de volgende keuze verschijnt, knipper ik er een paar seconden naar.

Als ik nog twijfels had, dan zijn ze nu weg.

Dit gaat zeker tot porno leiden.

De ruimte om me heen is met piemels bedekt.

Groot. Klein. Hard. Slap. Dik. Dun. Aderig. Glad. Recht. Krom. Diep paars. Lichtroze. Groen en blauw? Iemand had er duidelijk een pervers plezier in gehad om zoveel mogelijk variatie als menselijkerwijs mogelijk was te creëren. Over mensen gesproken, sommige keuzes lijken niet van mijn soort te zijn - tenzij er jongens zijn die als eenhoorns geschapen zijn.

Dit doet me aan de beroemde scène uit *The Matrix*

denken toen Neo om “Guns. Lots of guns” vroeg. Alleen zijn dit penissen. Wacht, is dat het meervoud of is het gewoon penis, zoals ingewanden en hersenen? Nee. Dat klinkt niet goed. Misschien is het peni, zoals in fungi? Nee, dat is alleen van toepassing op Latijnse woorden die op -us eindigen, wat bij penis niet het geval is - het klinkt alleen zo. Het zou penes kunnen zijn, maar dat klinkt te veel als het meervoud voor penne pasta. Ik zal dit allemaal moeten controleren als ik weer toegang tot internet heb.

Zich niet bewust van de juiste naamgeving, dansen de fallussen om me heen, sommige vrolijk, sommige ronduit dreigend - allemaal duidelijk gretig om gekozen te worden.

Ik sluit mijn ogen. Het is moeilijk om je op deze manier te concentreren... heel moeilijk.

Ik zou nu moeten stoppen. Deze lullen zonder lichaam zijn tenslotte mijn bewijs.

Hard bewijs.

Maar om de een of andere reden kan ik mezelf er niet toe brengen om deze VR-sessie te beëindigen. Ik weet zeker dat het niets met de epische droge periode te maken heeft waar ik momenteel doorheen ga... Of dat ik een replica van de hete vreemdeling uit Miso Horny heb ontworpen... Ik bedoel, Miso Hungry.

Nee. Niets zo ongepast.

Ik werk met VR, dus dit is puur een professionele nieuwsgierigheid.

Ja, dat is het. Dit gaat over mijn werk.

Ik doe mijn ogen open en gebaar naar de piemels. Het is een stevige wedstrijd - er zijn er zo veel, het kost me tien minuten om er eindelijk één te kiezen: een (hopelijk) menselijke, extra groot en niet te aderig.

Heeft de inspiratie voor dit ontwerp een piemel als deze? Geen idee en het is onwaarschijnlijk dat ik er ooit achter zal komen... of het in me zal stoppen... of eraan zal likken... of eraan zal zuigen.

De piemel strijkt op zijn rechtmatige plaats onder de romp neer en de ruimte vult zich met genoeg ballen om de testosteronwaarde van een klein land te genereren.

Geeft iemand echt genoeg om testikels om zoveel variatie nodig te hebben?

Aangezien ik graag de volgende fase van deze demo wil zien, pak ik willekeurig een paar ballen en kies dan even snel een paar benen.

Dit is wanneer de volgende keuze de kamer vult: billen.

Heel veel billen.

Rondvormig. Hartvormig. Vierkante vorm. V-vormig. Gespierd en niet gespierd. Met poepgaten en, om de een of andere reden, zonder. Met kuiltjes en zonder. De keuzes zijn niet zo uitputtend als bij de piemels, maar het komt er bij in de buurt.

Ik kies de eerste strakke kont die ik zie en vraag me af of er nog meer keuzes zullen zijn - zoals levers of amandelen.

Maar nee. Alles voegt zich uiteindelijk samen en

mijn nieuw ontworpen virtuele vriendje begint te dansen en channelt *Magic Mike*.

Verdorie. Mijn eierstokken geven elkaar een high five terwijl ik schaamteloos naar de digitale perfectie kijk. Er zou zelfs kwijl in mijn mondhoek kunnen lopen - en andere soorten nattigheid in mijn privéplekken.

Degene die dit ontworpen heeft, is een boosaardig genie, vooral gezien de korte tijd sinds de overname. Als ze hun ziel aan de duivel hadden moeten verkopen, dan zou ik zeggen dat het het misschien waard is geweest. Of heeft de Boosaardige dit persoonlijk gedaan? Het zou van karakter zijn dat de Verleider het ultieme wapen van seksuele zonde zou creëren.

Ik word van mijn pseudo-theologische overpeinzingen afgeleid door een tekstballon die boven het hoofd van het niet-meer-dansende-maar-niet-minder-overheerlijke digitale exemplaar opduikt.

“Wil je dat ik je een voorproefje geef van wat het pak kan doen?” vraagt het. “Ja of nee?”

Ik kies “ja” en de man teleporteert zich naar me toe en komt zo dichtbij dat zijn vooruitstekende erectie tegen mijn buik drukt.

Wauw. Het pak creëert een gevoel van druk dat griezelig nauwkeurig is.

“Doorgaan?” vraagt een andere tekstballon.

Mijn vinger is onvast als ik “ja” kies.

Mijn digitale partner neemt mijn borst in zijn hand.

Ik snak naar adem. De aanraking voelt luxueus echt aan - zelfs als we rekening houden met de hormonen die het vermogen van mijn hersenen om rationele waarnemingen te doen kapot maken.

Nog een “Doorgaan?” later knijpt hij zachtjes in mijn tepel.

Dubbel wauw. De kneep is realistisch genoeg om een nieuwe golf van behoeften naar beneden te sturen.

Ongelooflijk.

“Doorgaan?” vraagt de kwaadaardige tekstballon.

Mijn “ja” is terughoudend en als ik zie dat hij naar mijn vrouwelijke delen reikt, grijp ik instinctief zijn pols - wat bewijst hoe realistisch dit allemaal lijkt.

Hmm. Zijn pols voelt echt in mijn hand, maar de actie zelf was onstabiel. Er lijkt nog wat werk nodig te zijn om de handschoenen in het pak te integreren.

Er verschijnt nog een tekstballon boven zijn hoofd. “Wil je de orale seksfase proberen? Ja of nee.”

“Maak je een grapje?” vraag ik hardop.

De tekstballon gaat niet weg - er is in het pak duidelijk geen stemherkenning (in tegenstelling tot mijn VR-huisdierenproject).

Hoever ben ik bereid om mijn nieuwsgierigheid te laten gaan? Ik sta op het punt om “nee” te kiezen, maar dan vraag ik me af hoe ze *die* sensatie nabootsen.

Ja. Meer professionele nieuwsgierigheid. Dat is duidelijk. Dit heeft niets te maken met hoe graag ik die lippen daar beneden wil hebben. Of met het feit

dat een man me nooit echt oraal bevredigd heeft. Ja, helemaal niks.

Terwijl ik lucht naar binnen zuig, kies ik opnieuw “ja”.

De man verdwijnt even en verschijnt dan weer in de positie voor orale seks, zijn gezicht tegenover mijn kruis en zijn hemelsblauwe ogen in de mijne starend.

Ik leun achterover op de bank.

Zijn tong neemt zijn eerste lik.

Oh. Mijn. Fucking. Hemeltje.

Dit is precies hoe ik me altijd heb voorgesteld dat dit zou voelen. Zijn tong is warm en buigzaam en buitengewoon verbazingwekkend. Als er een Nobelprijs voor de meest perverse uitvinding zou zijn, dan zou de Boosaardige hem krijgen, zonder twijfel.

Nog een lik.

En nog een.

Dan klemt hij zich aan mijn clitoris vast en begint hij te zuigen.

Mijn tenen krullen zich.

Heilig HR-beleid. Ik sta op het punt om op mijn werk klaar te komen.

Ik pak zijn hoofd vast, maar kan mezelf er niet toe brengen het weg te trekken. Ik moet zelfs de neiging weerstaan om hem harder tegen mijn kruis te drukken.

Plotseling, gekmakend, stopt alles.

Neeeee! Ik was een centimeter van de grote O verwijderd.

Er verschijnt een nieuwe verdomde keuze in de lucht.

“Wil je de penetratiefase proberen? Ja of nee.”

Ja.

Nee.

Ik ben er klaar voor, maar hier en nu gepenetreerd worden is niet -

Er is een geluid van een slot dat wordt omgedraaid.

Shit.

Mijn hart bonst in de stratosfeer en mijn ingewanden veranderen in een sorbet.

Iemand staat op het punt om me te betrappen.

Hoofdstuk Vier

*I*k spring overeind en grijp naar de headset. Drommels. De handschoenen maken het moeilijk om een goede grip te krijgen, dus ik probeer ze met geweld van me af te schudden, om vervolgens ergens over te struikelen.

Met mijn armen wapperend alsof ik probeer te leren vliegen, grijp ik het eerste ding wat op mijn pad komt vast - dat lijkt de bureaustoel te zijn.

Fuck mij. Het ding heeft wielen die, hoe voorspelbaar, beginnen te rollen en mijn val gaat door - met nog meer wapperende armen en geluiden van het klittenband dat loskomt.

Bam!

Mijn pols botst tegen iets hards aan. Te oordelen naar de plof tegen de vloer en het geluid van het verbrijzelen van plastic, moet ik die mooie monitor zojuist hebben vernietigd.

Sterke handen grijpen me vast voordat ik verder naar voren duikel.

Omdat ik het niet verwacht, ga ik in de freakout-modus - grijp wat aanvoelt als een toetsenbord en bereid me voor om ermee te slaan.

De handen laten me onmiddellijk los.

“Ik probeerde alleen maar te helpen,” zegt een diepe, fluweelzachte stem met een Russisch accent.

Dat klopt, dus ik sla het toetsenbord niet in het gezicht van de spreker. In plaats daarvan laat ik mijn wapen los - en krimp ik ineem als ik het in stukken hoor vallen.

“Sta je me toe dat ik die headset van je af haal?” vraagt de stem.

“Cheers,” flap ik eruit en voordat ik het tot “bedankt” kan corrigeren, wordt de headset voorzichtig van mijn hoofd gehaald.

Nu ik weer kan zien, staar ik naar mijn redder.

En blijf staren.

En staar nog wat meer.

Ben ik tijdens die demo in slaap gevallen of is dit nog steeds virtual reality?

Voor me staat de man die me net in VR aan het eten was – het lekkere ding van Miso Hungry.

Hoofdstuk Vijf

“Gaat het?” vraagt de hete vreemdeling met hemelsblauwe ogen die in mijn ziel turen.

“Uh-huh.” Met een roodgloeiend gezicht, trek ik de eerste handschoen met mijn tanden uit en gebruik dan de vrije hand om de andere handschoen uit te trekken. Op de automatische piloot begin ik aan de rest van het pak - totdat ik me herinner dat ik eronder helemaal naakt ben.

“Wil je even een momentje?” vraagt hij, terwijl hij nadrukkelijk zijn ogen op mijn gezicht houdt en niet lager - alsof hij iets vermijdt.

Ik kijk naar beneden.

Oh, verdomme.

Mijn rechter tepel is te zien.

Ik was dat geluid van scheurend klittenband van net helemaal vergeten.

“Draai je alsjeblieft om!” piep ik en draai me zo

snel op mijn hielen om dat het een wonder is dat ik niet heb vernietigd wat er nog van dit kantoor over is.

“Klaar,” zegt hij.

Ik gluur over mijn schouder. Zijn rug is naar me toegekeerd. De kont in zijn spijkerbroek doet aan degene denken die ik voor hem in de VR had gekozen.

Wacht. Wat ben ik aan het doen?

Op de juiste prioriteiten terugkomend, trek ik het pak uit en loop op mijn tenen naar de kapotte monitor- en toetsenbordstukken terwijl ik mijn verspreide kleren van de vloer raap.

Mijn handen trillen als ik ze aantrek, mijn huid is afwisselend te warm en te koud.

Verdomme, verdomme, verdomme.

Dit is niet goed. Zo, zo niet goed.

Pas als ik volledig aangekleed ben, kan ik volledig verwerken wat er is gebeurd - en terwijl ik dat doe, wil ik door de grond zakken. Misschien helemaal naar de lobby.

Mijn wangen voelen als het oppervlak van de zon aan, terwijl ik mompel, “Je kunt nu weer kijken.”

“Oké.” Hij draait zich om en bekijkt me van top tot teen. “Dus wie ben jij?”

De woorden komen er gehaast uit. “Holly Hyman, tot uw dienst.”

Drommels. Waarom heb ik dat gezegd?

Hij fronst, een uitdrukking waardoor zijn gezicht er op een bizarre manier sexyer uitziet. “De Hoofd Technologie?”

“Dat ben ik.” Ugh. Waarom heb ik *dat* net gezegd?
Wanhopig probeer ik mijn blunder glad te strijken.
“En jij bent?”

“Alex.” Hij steekt zijn grote, mannelijke hand uit.
“Alex Chortsky.”

Mijn mond valt open.

Chortsky.

Als in de eigenaar van de Morpheus Group.

De duivel zelf.

Hoofdstuk Zes

Geen wonder dat hij met de jukbeenderen van een engel pronkt. Dit is de originele gevallen engel.

Ik wil het op een lopen zetten, maar hij blokkeert mijn weg.

Wacht. Niet alles is verloren. Hij weet niet waarom ik hier ben. Misschien is er een uitweg?

De duivel kijkt verward en laat zijn hand zakken.

Verdomme. Hoe kon ik hem zo laten hangen? Dat is mega onbeschoft.

Voordat ik me kan verontschuldigen, kijkt hij naar de grond en trekt een gezicht bij de aanblik van het verbrijzelde toetsenbord. "Ik had net rubberen O-ringen onder alle toetsen geïnstalleerd," zegt hij treurig. "Heeft me een uur gekost."

Een nieuwe golf van schuld overspoelt me. Ik gebruik die dingen zelf. Ze zorgen ervoor dat mechanische toetsenborden - de beste soort -

minder luid worden. Ik sta op het punt om een nieuw toetsenbord voor hem te kopen en de ringen zelf te installeren als hij zijn ogen naar iets op de vloer tot spleetjes vernauwt.

Oh nee.

Hij bukt zich en pakt een flashdrive op.

De flashdrive - degene met het virus erop. Hij moet uit mijn zak zijn gevallen toen mijn kleren op de grond waren getuimeld.

“Is dit van jou?” Zijn samengeknepen ogen blijven zich op mijn gezicht richten - maar zelfs de dreiging in die hemelsblauwe blik vermindert de verwoestende impact op mijn hormonen niet.

“Nee. Ik bedoel, ja.” Ik steek mijn zichtbaar trillende hand uit. “Mag ik hem terug?”

Sensuele lippen versmallen zich en de duivel trekt de flashdrive buiten mijn bereik. “Wat doe je precies in mijn kantoor?”

Ik vecht tegen twee tegenstrijdige neigingen: om schreeuwend weg te rennen of met hem om de flashdrive te vechten. Ik ga voor iets in het midden. “Ik, uhm... dat wil zeggen, Robert vertelde me dat we de integratie binnenkort gaan versnellen.” Tot zo ver is het waar. “Ik wilde het pak als onderdeel daarvan bekijken.” Dat *zou* waar kunnen zijn.

Zijn grimmige uitdrukking blijft onveranderd. “Hoe heb je de deur open gekregen? Ik heb hem gisteravond zelf op slot gedaan.”

Komt hij hier in de avond? Waarom heeft de geruchtenmolen me hier niet voor gewaarschuwd?